

Arrest

nr. 59 565 van 12 april 2011
in de zaak RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 14 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat B. VANMARCKE en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 8 april 2010 het Rijk binnen en dienden op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 21 januari 2011 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

2.2. De bestreden beslissing voor mijnheer A. B. (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom, afkomstig uit Kosovo Polje en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. Na de oorlog in Kosovo, in het jaar 1999, werd u door Albanezen uit uw woning

in Kosovo Polje verdreven en vluchtte u samen met uw partner, B. S. (O.V. 6.609.268), naar Servië. Jullie vestigden zich daar in Subotica, waar u woonde tot uw vertrek naar België in 2010. De eerste acht jaar van uw verblijf in Subotica werd u er door niemand lastiggevallen. De afgelopen twee jaar werd u echter meermaals gepest, bedreigd en zelfs aangevallen door vier Serviërs uit Kosovo die zich in Subotica kwamen vestigen. Uw problemen begonnen met hun komst naar Subotica. Ook zij werden in het verleden door Albanezen uit hun huizen in Kosovo verdreven. Ze kwamen te weten dat u van Kosovo afkomstig was en vertelden ondermeer aan uw buren over uw afkomst uit Kosovo. Om hen verder op te jatten zeiden ze erbij dat u een Albanees was. Dit wijt u aan uw Albanese achternaam 'B.'. Ze zeiden dat u aan de kant van de Albanezen stond. Uiteindelijk begonnen uw buren zich ook tegen u te keren. Elke keer als deze vier Serviërs u zagen, zeiden ze dat u Subotica moest verlaten en dat u moest terugkeren naar Kosovo. U zei aan hen dat u niet van plan was om naar Kosovo te gaan, omdat de Albanezen u aldaar zouden slaan. Ze geloofden u niet en ze begonnen u te slaan. Ze kwamen ook bij u thuis langs en dit zowel overdag als 's nachts, waarbij ze ondermeer spullen van u meenamen. U werd door hen mishandeld. Ook op de markt, waar u kousen verkocht, sloegen ze u. U werd tevens door hen tegengehouden op straat toen u een brood was gaan kopen in een winkel in Subotica. Ze gooiden het brood op de grond en zeiden dat u en uw kinderen niet moeten eten. Eenmaal sloegen ze ook uw zoon, B. E.. Ze zeiden dat hij een blanke huidskleur had en dat hij een Albanees was en moest terugkeren naar Kosovo. U vermoedt dat ze bij uw afwezigheid thuis ook uw partner lastigvielen en sloegen. U zocht voor deze feiten geen bescherming bij de politie. U was dit op een dag van plan maar werd toen onderweg naar de politie door hen geslagen. U kreeg hierbij van hen te horen dat u niet naar de politie mocht gaan. Ze zeiden ook dat ze u en uw kinderen levend zouden verbranden als u klacht zou indienen. Bovendien vreesde u nog meer problemen met hen te zullen hebben wanneer u de politie over uw problemen met hen zou hebben ingelicht. Omwille van de aanhoudende pesterijen, (doods)bedreigingen en fysieke aanvallen ten aanzien van u en uw familie besloot u Servië te verlaten. Op 6 april 2010 verliet u samen met uw echtgenote en jullie minderjarige kinderen Subotica, richting België. Op 8 april 2010 kwamen jullie in België aan. Nog diezelfde dag diende u hier een asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw geboorteakte, uitgereikt in Nis (Servië) op 7 december 2006; uw nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 7 december 2006 in Servië; uw rijbewijs, uitgereikt op 4 december 2001 in Servië; uw Joegoslavische paspoort, uitgereikt op 30 oktober 1997 in Pristina, Kosovo; een kopie van uw oude Joegoslavische identiteitskaart, uitgereikt op 19 november 1998 in Servië; een kopie van uw Servische ontheemdenkaart; uw ontheemdenkaart van het Rode Kruis; uw geboorteakte, uitgereikt op 28 februari 1991 in Kosovo Polje en uw geboorteakte, uitgereikt op 26 juli 2007 in Servië.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in Kosovo en Servië, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Voor wat betreft **Kosovo** - luidens uw verklaringen beschikt u over de Kosovaarse nationaliteit (CGVS, p. 2) -, verklaarde u er bij terugkeer te vrezen door Albanezen vermoord te zullen worden. U voegde er nog aan toe dat het in Kosovo nog steeds niet rustig is. Zo worden er volgens u nog steeds mensen geslagen (CGVS, p. 19). In dit verband dient er evenwel gewezen te worden op informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren en ook erna is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Kosovo Polje wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnische geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschappen betrokken waren. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie komt ook naar voor dat in de regio Kosovo Polje de algemene veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid van de Roma en Ashkali bevredigend is. Er zijn evenmin aanwijzingen van recente etnische geïnspireerde aanvallen tegen leden van de Roma-gemeenschap in deze gemeente. In de

gemeente Kosovo Polje hebben zich zelfs sinds 2004 geen veiligheidsincidenten meer voorgedaan gericht tegen RAE. Uit cijfers afkomstig van UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees) blijkt dat ongeveer 1195 Roma, Ashkali en Egyptenaren sinds het beëindigen van het conflict in 1999 naar deze gemeente zijn teruggekeerd.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door interetnische veiligheidsincidenten. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat de internationale autoriteiten in Kosovo, waaronder ook Kfor, sinds de beëindiging van de oorlog in Kosovo op 10 juni 1999 steeds uitgebreid aandacht hebben besteed aan het bestrijden van elke vorm van etnisch geïnspireerd geweld. Het garanderen van de veiligheid en de bewegingsvrijheid van alle inwoners van Kosovo, ongeacht hun etnische origine, is immers de kerntaak van Kfor.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Met betrekking tot uw problemen met Serviërs in **Servië**, waar u woonde van 1999 tot uw vertrek naar België in 2010 en waar u over een ontheemdenstatuut beschikt, dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw problemen met deze Serviërs de laatste twee jaar van uw verblijf in Subotica geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van problemen met hen in geval van terugkeer naar Servië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de lokale en/of hogere autoriteiten in Servië - en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor u een reëel risico zou bestaan op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Internationale bescherming kan slechts ingeroepen worden wanneer eerst alle redelijke stappen tot het bekomen van bescherming in het eigen land van herkomst zijn uitgeput. U verklaarde meermaals door deze vier Serviërs geslagen en bedreigd te zijn en dit op verschillende plaatsen, doch u deed nooit hiervan aangifte bij de politie. U deed dit niet omdat uw belagers u onder druk zetten dit niet te doen. U vreesde desgevallend nog meer problemen met hen te zullen hebben (CGVS, p. 14). De politie zou u ook niet altijd en overal kunnen beschermen. Misschien zou de politie u eerst wel bescherming aangeboden hebben, maar eenmaal thuis zouden uw belagers u toch opnieuw geïnterviewd hebben. Uiteindelijk zou u dus toch opnieuw problemen met uw belagers gekend hebben. Aangifte van deze feiten doen bij de politie zou in deze context dan ook niet veel uitmaken hebben (CGVS, p. 16). Tot slot gaf u te kennen dat u als Roma toch niet zou geholpen worden indien u hulp voor uw problemen zou gezocht hebben. U baseert zich hierbij op wat u van andere Roma vernomen hebt (CGVS, p. 16). Deze argumenten zijn evenwel geenszins afdoende om uw nalaten een klacht in te dienen bij de politie te rechtvaardigen. Vooreerst is het precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen de belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Voorts hoeft bescherming ook niet absoluut te zijn. Bescherming impliceert immers niet dat u 24 uur op 24 een politieagent toegewezen krijgt, maar dat de personen die u belagen vervolgd en eventueel gearresteerd worden. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, functioneert de Servische politie anno 2011 beter. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht.

Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiseerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficiëren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen. Gelet op voorgaande informatie kan geconcludeerd worden dat u, ook als Roma, in geval van problemen met Serviërs voor de nodige bescherming een beroep kan doen op de in Servië aanwezige (lokale) autoriteiten.

Voorts blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat er in Subotica een zeer heterogene bevolking, zonder Servische meerderheidsbevolking, aanwezig is. Er is in Subotica, net zoals in de rest van Servië, ook geen sprake van systematische, specifiek op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen van de zijde van de Servische autoriteiten. Wel kunnen Roma te maken hebben met maatschappelijke aversie en discriminatie door alle andere etnische groepen. In sociaal-economisch opzicht vormen Roma de meest achtergestelde etnische groep van Servië. Op de vraag of u naar de hulpverlening of een mensenrechtenorganisatie bent gestapt, antwoordde u dat u niet op de hoogte bent van de gang van zaken. U verklaarde niet te weten waar u naartoe moest (CGVS, p. 13). Volgens het Forum For Ethnic Relations – Subotica zijn er evenwel verschillende NGO's actief in Subotica die zich specifiek tot de Roma richten, waarop u een beroep had kunnen doen. Volledigheidshalve kan hierbij nog opgemerkt worden dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië een bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht, die bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. Deze uitgebreide wetgeving maakt discriminatie op grond van etnie – de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië – strafbaar. Hiertegen wordt in de praktijk ook steeds beter opgetreden door de Servische autoriteiten. De autoriteiten in Servië erkennen bovendien in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen.

Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion.

De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2011 geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd een kopie aan het administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen doen wijzigen. Uw identiteit, afkomst uit Kosovo, ontheemdenstatuut in Servië staan voor mij immers niet ter discussie.

Tot slot kan nog toegevoegd worden dat er ook inzake de asielaanvraag van uw partner, B. S. (O.V. 6.609.268), een weigeringsbeslissing genomen werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3. De bestreden beslissing voor mevrouw S. B. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom, afkomstig uit Kosovo Polje en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. In 1999 werden u en andere Roma door Albanezen uit Kosovo verdreven. U en uw partner, B. A. (O.V. 6.609.263) kwamen toen terecht in Subotica, Servië, waar jullie een appartement betrokken tot jullie komst naar België in 2010 en uw partner op de markt werkte. Gedurende de eerste acht jaar van jullie verblijf in Subotica kenden jullie er geen problemen. Twee jaar geleden begonnen jullie echter problemen te krijgen met vier Serviërs die ook afkomstig waren uit Kosovo en net zoals jullie naar Subotica waren gevlucht. Ze mishandelden u en uw gezinsleden en zeiden dat u en uw partner Albanezen waren. Uw partner draagt immers de familienaam ‘Berisa’. Hierdoor begonnen ook anderen uit jullie naaste omgeving jullie te haten. Uw partner werd meermaals mishandeld en geslagen. Ook u werd niet met rust gelaten. Zo drongen een maand voor uw komst naar België twee personen uw woning binnen. Ze zeiden dat ze gestuurd waren door deze vier Serviërs, ze sloegen en misbruikten u en zeiden dat jullie moesten vertrekken. Ze dreigden ermee anders u en uw echtgenoot te vermoorden. U liet na voor deze problemen hulp en/of bescherming te zoeken bij de autoriteiten. Uit angst durfde u dit niet te doen. Uw belagers hadden u immers gezegd dat ze u zouden vermoorden indien u de politie hierover zou inlichten. U en uw partner besloten uiteindelijk Servië te verlaten. Samen met uw partner en minderjarige kinderen reisde u in 2010 naar België. Op 8 april 2010 diende u hier in België een asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart, uitgereikt in Servië op 31 juli 2002; uw Servische ontheemdenkaart, uw nationaliteitsbewijs uitgereikt op 11 september 2009; en uw geboorteakte uitgereikt op 24 juli 2002.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw partner, B. A., werden uiteengezet.”

De beslissing inzake A. B. wordt integraal hernomen en verder besloten:

“Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen doen wijzigen. Uw identiteit, afkomst uit Kosovo en ontheemdenstatuut in Servië staan voor mij immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de “*SCHENDING VAN ARTIKEL 48/4 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN*” en de “*SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT EN VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL ALS ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR*”.

3.2.1. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit de administratieve dossiers blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich lieten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekende partijen kregen bovendien de kans om in hun vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

4. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekers beroepen zich niet op de vluchtelingenstatus. Uit wat volgt kan geenszins blijken dat verzoekers problemen kennen die in nexu staan met één van de vijf criteria vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging die hen noodzaken internationale bescherming in te roepen.

4.2. Verzoekers verklaren in 1999 door etnische Albanezen uit het huidige Kosovo te zijn verdreven. Verzoekers trokken naar Subotica in het huidige Servië, waar ze lange tijd geen problemen kenden. Twee jaar geleden echter begonnen de pesterijen en mishandelingen door enkele Serviërs omwille van hun Rom etnie en herkomst uit Kosovo. Omwille van de aanhoudende problemen besloten verzoekende partijen Servië te verlaten.

4.3. Verzoekende partijen leggen talrijke Servische identiteitsdocumenten en nationaliteitsbewijzen voor met name en geboorteaktes, ontheemdenkaarten, verzoeksters Servische identiteitskaart, verschillende geboortecertificaten van verzoeker, zijn Servische rijbewijs, Joegoslavische paspoort en een fotokopie van zijn Joegoslavische identiteitskaart. Indien niet valt uit te sluiten dat verzoekers de Kosovaarse nationaliteit kunnen verkrijgen kan slechts worden vastgesteld dat verzoekers geen Kosovaarse identiteitsstukken voorleggen van na de onafhankelijkheid. Uit de neergelegde identiteitsdocumenten kan enkel blijken dat ze de Servische nationaliteit hebben. Het beroep zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

4.4. Verzoekers tonen niet aan dat de discriminatie waarvan zij het slachtoffer zouden zijn geweest een vervolging uitmaakt in de zin van het Vluchtelingenverdrag dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Wat Subotica betreft, blijkt uit de objectieve informatie die door de commissaris-generaal aan de administratieve dossiers werd toegevoegd dat de bevolking zeer heterogeen is en er zelfs geen Servische meerderheid is. Bovendien is er, net zoals in de rest van Servië geenszins sprake van systematische, specifiek op Roma gerichte mensenrechtenschendingen uitgaande van de Servische overheid. Uit de algemene informatie blijkt evenzeer dat Roma het economisch moeilijker kunnen hebben in Servië, en het slachtoffer kunnen zijn van “*maatschappelijke aversie en discriminatie door alle andere etnische groepen*”, doch dat ze hiertegen bescherming kunnen zoeken bij de autoriteiten. Bovendien worden ze politiek vertegenwoordigd zowel in het parlement als in de lokale gemeenteraden, ontwikkelden de Servische autoriteiten reeds in 2005 een actieplan, dat ambieert om de

levensomstandigheden van de Roma in Servië op alle gebied te verbeteren, in het bijzonder wat onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg en werkgelegenheid betreft (Decade of Roma Inclusion, 2005-2015), en werd er de *“wet op het verbod op discriminatie”* aangenomen, die uitdrukkelijk voorziet in gerechtelijke bescherming tegen discriminatie (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie *“SUBJECT RELATED BRIEFING. SERVIË. Situatie van Roma in Servië”*).

4.5. Zelfs indien verzoekers menen dat zij gevisieerd of gediscrimineerd werden in Servië dan nog wordt niet aannemelijk gemaakt dat zij geen beroep konden doen op de Servische autoriteiten of op een andere vorm van nationale bescherming. Verzoekers benadrukken de *“onmogelijkheid van hulp vanwege de lokale autoriteiten”* en stellen dat de commissaris-generaal zich in hoofdzaak baseert op het ontbreken van *“bewijskrachtige stukken over de ontoereikende tussenkomst van de bevoegde politie-instanties”* terwijl uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij geen ernstige poging heeft ondernomen om bescherming in te roepen. Verzoeker blijft bij de loutere bewering dat hij eenmaal naar de politie wilde stappen maar onderweg tegengehouden en geslagen werd door de Serviërs en uit schrik voor represailles afzag van zijn onderneming (zie gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 12-13). Gezien verzoekers zelf geen poging ondernamen om enige vorm van nationale bescherming in te roepen, kunnen ze bezwaarlijk een bewijs van het onvermogen van de lokale autoriteiten voorleggen, laat staan een nood aan internationale bescherming aantonen. Immers, uit de objectieve informatie blijkt dat verschillende initiatieven ter zake door de Servische wetgever werden opgestart waardoor voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging worden gegarandeerd. Het verwijt dat *“De commissaris-generaal duidt geheel niet waarom in casu wel een afdoende mogelijkheid van hulp in hoofde van de lokale autoriteiten zou bestaan”* is dan ook bezwaarlijk nuttig aangevoerd te meer nu de bewijslast bij verzoeker ligt.

4.6. Voor het overige beperken verzoekende partijen zich tot het citeren van enkele zinsneden uit de bestreden beslissingen, wat bezwaarlijk kan volstaan om de motieven van de commissaris-generaal te weerleggen.

4.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen. Evenmin tonen verzoekers aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. In een twee middel voert verzoekster een *“SCHENDING VAN ARTIKEL 23 GRONDWET”* aan en stelt haar verzoekschrift *“Een terugwijzing naar Servië zou leiden tot een emotioneel mensonwaardig bestaan in hoofde van verzoekster, gezien zij opnieuw zou geconfronteerd worden met gelijkaardige sociale en ruimtelijke omstandigheden als waarin deze mensonterende verkrachting plaatsvond”*.

5.1. Daargelaten of niet-Belgen enkel in België een menswaardig leven kunnen leiden, zich ontplooiën en een normaal leven kunnen opbouwen, benadrukt de Raad dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een verwijderingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). In zoverre artikel 23 van de Belgische Grondwet al nuttig wordt aangevoerd is het ongegrond.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 66 722 / IV en RvV 66 731 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK